

УДК 342.9

О. П. Сидоренко

аспірант кафедри адміністративного і кримінального права
Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара

СТАН ТА ПРІОРИТЕТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА НА ІНТЕРНЕТ В УКРАЇНІ

В статті визначається теза щодо права на інтернет як базового права серед цифрових прав. Висвітлюються особливості міжнародного визнання права на доступ до інтернету, а саме: через Доповіді Спеціального доповідача з питань про заохочення і захист права на свободу думки і її вільне вираження в Раді з прав людини ООН. Окреслюються проблеми у реалізації права на інтернет: труднощі з доступністю до інтернету; нерівномірність якості послуг, що надаються провайдерами по країні; обмеження в доступі до інтернет – ресурсів та обмеження контенту, яке відбувається через механізм санкцій проти відповідних юридичних осіб; обмеження цифрових прав людини через нав'язування їй непотрібних цифрових послуг - спаму, що суперечить нормам Будапештської конвенції про кіберзлочинність і Закону України «Про захист прав споживачів»; порушення права громадян на інформацію через поширення окремих фейків і проведення кампаній з дезінформації; з поміж порушень індивідуальних цифрових прав зафіксовано: злам індивідуальних сторінок, збір і поширення конфіденційної інформації про абонентів оператором мобільного зв'язку, надання надмірного й непропорційного доступу до інформації про споживача послуг; загроза витоку персональних даних і втрати коштів через фейкову рекламу банку. Запропоновано заходи щодо забезпечення права на інформацію, а саме: надання субсидій для оплати послуг інтернет – провайдерів; організація громадських пунктів безкоштовного доступу до мережі інтернет; оновлення Закону України «Про доступ до публічної інформації», та доповнення розділу II Конституції України «Права, свободи та обов'язки людини і громадянина», нормою – основні права і свободи однаковою мірою застосовуються в режимі онлайн і оффлайн.

Ключові слова: права людини, цифрові права, інтернет, право на доступ до інтернету, інфраструктура доступу до інтернет.

Постановка проблеми. На початку ХХІ століття цифровізація справляє суттєвий вплив на фундаментальні права людини, а їх забезпечення на основі доступу до Інтернету входить до числа національних пріоритетів більшості країн світу. Це пов'язано з розвитком і проникненням інформаційно – комунікаційних технологій в усі сфери суспільного життя: економіку, політику, державне управління. Вони постають потужним фактором соціального, освітнього і культурного розвитку, надаючи нові можливості як публічним органам влади, так і громадянам.

Саме цифровізація спричиняє зміни системи прав людини, а також умови їх реалізації. Виникають цифрові права – право на доступ до Інтернету, право на забуття, право на захист від небажаної інформації.

Вони вже отримали законодавче визнання в різних країнах. В той же час, не зважаючи на значні напрацювання і позитивний досвід, більшість країн світу знаходиться в процесі пошуку ідей, підходів, інструментів щодо забезпечення цифрових прав своїх громадян, що реалізуються у «віртуальному просторі». Це питання актуальним є і для України. Тому, уявляється доцільним проаналізувати сучасний стан та можливості держави в забезпеченні права на Інтернет в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Проблемні аспекти забезпечення прав людини в інтернеті досліджують ряд українських вчених. Черних О. охарактеризував соціально-педагогічний вимір поняття «права людини в Інтернеті»; Куценко С. проаналізував питання захисту особистих та персональних даних в Інтернеті

та проблеми законодавчого врегулювання; Разметаєва Ю.С. описала процес формування новітніх прав людини під впливом ІТ; Войціховський А.В. окреслив питання захисту прав і свобод людини в мережі Інтернет. Наукові розвідки цих вчених було взято автором за основу в своєму дослідженні питань забезпечення права на Інтернет в Україні.

Отже, проблемою даної статті є висвітлення стану та пріоритетів забезпечення права на Інтернет в Україні.

Виклад основного матеріалу. Процес теоретичного осмислення прав людини триває вже упродовж століть, і останніми десятиліттями дедалі частіше лунає думка про те, що права людини будуть змінюватися в залежності від умов їх реалізації. На думку А. Боровської, права людини – категорія, що визначає правові взаємовідносини між індивідом, суспільством, державою. Із появою інтернету з'являється новий простір реалізації прав людини, а відтак і дискусія щодо особливості прав в он-лайн просторі, або ж як їх нерідко називають «цифрових прав» [1, с.22].

У науковій літературі використовуються терміни «інформаційні права», «віртуальні права» [2] в англійській літературі пишуть про цифрові права (digital rights) [3], інтернет – права (internet rights) [4], право на комунікацію (rights communicate) [5], свободу з'єднання з будь-якою особою, в будь-який час, в будь-якому місці, для будь-яких цілей (freedom to connect – to anyone, anytime, anywhere, for anything) [6]. Інколи ці терміни використовуються як синоніми, інколи акцентується визначена специфіка прав, що ними позначаються.

Сучасні процеси розвитку інформаційно – комунікаційних технологій трансформують всі соціальні відносини, в значній мірі змінюють сам характер соціальної взаємодії, переводять її складові у віртуальну площину. А це, в свою чергу, вимагає теоретичного переосмислення традиційних юридичних понять, за допомогою яких описуються різні соціальні інтеракції. Одним із таких понять є права людини, що фіксують її базові претензії, що звернені до інших осіб, держави і суспільства. Сьогодні стверджується, що технологічні інно-

вації не тільки вимагають реінтерпретації традиційних прав людини, але і обумовлюють появу нових категорій, які можуть бути визначені як *sui generis* покоління цифрових прав [7].

Поняття «цифрові права» і у вітчизняній і в закордонній літературі утвердилося в широку значенні, що охоплює права людини, пов'язанні з використанням сучасних цифрових технологій і функціонуванням в цифровому середовищі. Найбільш загальноновизнаними серед таких прав на сьогоднішній день є право на доступ до Інтернету (Internet access right), право на захист персональних даних і право на забуття (right to be forgotten), інколи його називають правом на вилучення (right to erasure), хоча останнє, дещо більш широке.

Право на доступ до Інтернету є базовим, так як всі інші цифрові права є похідними від використання Інтернету.

Міжнародне визнання права на доступ до Інтернету започаткувала Доповідь Спеціального доповідача з питань про заохочення і захист права на свободу думки і її вільне вираження Франка Ла Рю від 16 травня 2011 року (A/HRC/17/27), в якій викладені і систематизовані різні аспекти забезпечення доступу до мережі Інтернет. Ця доповідь була оголошена в Раді з прав людини ООН як виконання Резолюції 7/36 від 28 травня 2008 року. Попередньо Резолюція доручила Франку Ла Рю «продовжувати виражати свою думку про переваги і проблеми, обумовлені новими інформаційними і комунікаційними технологіями, включаючи інтернет і мобільний зв'язок (п.4 (f))» [8].

Доповідь визначила заходи, необхідні для реалізації свободи вираження і свободи інформації в Інтернет. Інтернет в доповіді розглядається в якості «ключового засобу» реалізації свободи вираження думки, гарантованої ст. 19 Загальної декларації прав людини (п.20), яка «була складена таким чином, щоб охопити та врахувати майбутні технологічні розробки», у зв'язку з чим «принципи міжнародного права прав людини залишаються актуальними і по сьогоднішній день і однаково застосовуваними до нових комунікаційних технологій, таких як

Інтернет» (п.21). В Доповіді виділяються два аспекти доступу до Інтернет: вільний доступ до контенту, що в ньому міститься (включаючи його створення і розміщення) і наявність для цього необхідної інфраструктури і інформаційно – комунікаційних технологій, таких як кабелі, модеми, комп'ютери, програмне забезпечення і т. д. (п.3). Тобто, йдеться про технічні і ідеологічні складові доступу до Інтернету[8].

Доповідь окреслила «негативні» і «позитивні» обов'язки держави по відношенню до прав людини. Відповідно, щодо прав першого покоління (свобода контенту в Інтернеті) в Доповіді названі такі негативні обов'язки держав: неприпустимість свавільного блокування або фільтрації контенту, що лишає можливість отримувати і поширювати інформацію в Інтернеті (п.29 – 30, 70 – 71), а також позбавлення доступу до Інтернету (відключення від Інтернету), зокрема і при порушенні прав інтелектуальної власності (п.49-50, 78 - 79); заборона на необґрунтоване порушення конфіденційності діяльності в Інтернеті (зокрема переписки і інших повідомлень) і криміналізації законного вираження думки в Інтернеті (відстеження осіб, які конфіденційно шукають, отримують і передають інформацію через Інтернет, їх затримання, утримання під час арешту, інші форми переслідування і залякування) – п. 53 – 55, 57, 33 – 37, 72 – 73. До позитивних обов'язків держав віднесено: боротьба з кібератаками, тобто надання захисту від несанкціонованого проникнення в облікові записи і комп'ютерні мережі (виявлення винних і притягання їх до відповідальності, прийняття попереджувальних заходів -) – п.51 – 52, 80 – 81; захист персональних даних (п.56, 58, 82 – 83); регулювання діяльності приватних корпорацій – посередників, які забезпечують комунікацію в Інтернеті (розміщення, передачу, індексування контенту і надання до нього доступу), зокрема їх відповідальності за розміщення незаконного контенту для користування (п.38 – 48, 74 – 77)[8].

Крім того, в Доповіді звернуто увагу на те, що Інтернет сприяє реалізації цілого ряду прав людини (п.22). Пізніше ця ідея знайшла своє вираження в загаль-

ній вимозі: всі права, які людина має в offline – середовищі, повинні також захищатися і в online – середовищі.[9].

На цю тезу спирається і європейська система захисту прав людини. В Рекомендації Комітету Міністрів Ради Європи державам – членам про свободу Інтернету від 13 квітня 2016р. REC (2016)5, відзначається, що Конвенція про права людини і основні свободи діє як offline, так і online, і на держави – члени Ради Європи покладаються негативні і позитивні зобов'язання поважати, захищати і просувати права людини і основні свободи в Інтернеті (п.1). Під свободою Інтернету в Рекомендації розуміється реалізація в інтернеті прав людини і основних свобод, і їх захист у відповідності з Конвенцією і міжнародним пактом про громадянські та політичні права. Держави – члени Ради Європи повинні забезпечувати здійснення в Інтернеті положень Конвенції і інших стандартів ради Європи в сфері прав людини (п.2). Власне, дана Рекомендація і містить індикатори, на основі яких повинна здійснюватися оцінка реалізації в Інтернеті і по відношенню Інтернету гарантованих Конвенцією свободи вираження, свободи зборів і об'єднань прав на повагу приватного життя і права на ефективні засоби правового захисту. Ці установки реалізуються і в практиці Європейського суду з прав людини[10].

Виходячи із зазначеного, Інтернет виступає як лише засіб і сфера (online – простір) реалізації прав першого покоління, а свобода доступу до нього утворює окремі аспекти цих прав, перш за все свободи інформації і свободи вираження думок, а також права на повагу приватного життя.

Разом з тим, в Доповіді Спеціального доповідача з питання про заохочення і захист прав на свободу думок і їх вільне вираження підкреслювалася особлива роль Інтернету (у порівнянні з іншими засобами комунікації), котрий будучи інтерактивним засобом, корінним чином змінює процеси виробництва інформації і обміну нею, залучаючи в них велику масу людей (п.19), забезпечуючи транспарентність влади і участь громадян в створенні демократичного суспільства (п.2). Інтернет не тільки розширює можливості

вільного вираження думок, але і «служує «активізатором» інших прав людини, сприяє економічному, соціальному і політичному розвитку, а також розвитку людства в цілому» (п.67).

У зв'язку з цим, в Доповіді державам рекомендувалося прийняти конкретні і ефективні стратегії по забезпеченню необхідної інфраструктури доступу до Інтернету, з тим щоб дозволити всім верствам населення активно і дешево користуватися ним (п.66, 85). З цією метою розвинуті держави повинні сприяти передачі відповідних технологій країнам, що розвиваються (п.86). Особливу увагу необхідно приділяти забезпеченню доступу до Інтернету особам з обмеженими можливостями здоров'я, представниками мовних та інших меншин (п. 61, 87). Державам рекомендовано включити курс навчання роботи в Інтернет в шкільні програми, а також розвивати аналогічні освітні програми за межами школи (п.88). Орієнтація держав на виконання цих обов'язків дозволяє говорити про доступ до Інтернету як про право другого покоління прав людини. При цьому сформовано воно дещо узагальнено, щоб однозначно констатувати міжнародно – правове визнання такого акту. Зокрема, в Доповіді відмічається, що відразу забезпечити всезагальний доступ до Інтернету неможливо (п.66)[7].

Деякі елементи забезпечення доступу до Інтернету в якості права другого покоління можливо знайти в Резолюції, прийнятій Генеральною Ассамблеєю ООН 25 вересня 2015р. № A/RES/70/1 «Перетворення нашого світу: Порядок дня в сфері стійкого розвитку на період до 2030 року»[11], де в межах мети №9 в сфері стійкого розвитку «Створення стійкої інфраструктури, сприяння всеохоплюючої і стійкої індустріалізації і інноваціям», зокрема, передбачається «суттєво розширити доступ до інформаційно – комунікаційних технологій і намагатися забезпечити всезагальний і дешевий доступ до Інтернету в найменш розвинутих державах до 2020 року» (п.9с).

Серед індикаторів наявності сприятливих умов для свободи Інтернету і свободи доступу до Інтернету, які містяться в Додатках до Рекомендації Комітету Міні-

стрів Ради Європи Державам – членам про свободу Інтернету від 13 квітня 2016 р. Rec (2016) 5, також є такі, котрі передбачають покладання на держави позитивних обов'язків, що відповідають другому поколінню прав людини, зокрема: надання користувачам програм цифрової грамотності, щоб підвищити їх здатність приймати обґрунтовані рішення і поважати права і свободи інших осіб; сприяння доступу до просвітницького, культурного, наукового, освітнього і іншого контенту і його використання (п.1.8); організація для населення пунктів доступу до Інтернету в закладах, що підтримуються державною адміністрацією, освітніми організаціями або приватними особами (п.2.1.2); прийняття розумних заходів для забезпечення доступу до Інтернету осіб з низьким рівнем доходу, осіб, що проживають в сільській місцевості або географічно віддалених районах, а також осіб з особливими потребами, наприклад з обмеженими можливостями здоров'я (п.2.1.3)[7].

В Україні першим нормативно – правовим актом, в якому була використана дефініція «цифрові права» – це План заходів щодо реалізації Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018 – 2020 роки, яким передбачено розроблення переліку таких прав відповідно до зобов'язань України у сфері європейської інтеграції та інших міжнародних зобов'язань, що впливають із участі України в діяльності міжнародних організацій, членом яких є Україна та подання пропозицій щодо їх упровадження[1].

У 2018 році українські медійні громадські організації ініціювали підписання Декларації вільного інтернету як адвокаційного інструменту для просування цифрових прав і вільного розвитку інтернету в Україні. Декларація, зокрема, визначає, «право кожного на доступ до інтернету» і розглядає мережу як «один із ключових засобів реалізації права кожного на свободу отримання й поширення інформації та вільне вираження поглядів» [1].

Сьогодні забезпечення громадян України цифровими правами знаходиться на не належному рівні. За даними Звіту оприлюдненому в листопаді 2019р., підготовленому міжнародною правозахис-

ною організацією Freedom on the Net, в Україні за минулий рік зафіксовано саме значне зниження рівня свободи інтернет (Україна поділила лідируючі місця з Єгиптом і Туреччиною)[12]. Правозахисники в Україні констатують такі порушення цифрових прав громадян загального характеру: доступність інтернету / якість послуг провайдера нерівномірні по країні; обмеження в доступі до інтернет – ресурсів та обмеження контенту, яке відбувається через механізм санкцій проти відповідних юридичних осіб (наприклад, ВАН «Яндекс» та інші). Експерти наголошують на проблемі позасудового вирішення блокування; обмеження цифрових прав людини через нав'язування їй непотрібних цифрових послуг, наприклад спаму, що суперечить нормам Будапештської конвенції про кіберзлочинність і Закону України «Про захист прав споживачів»; порушення права громадян на інформацію, а надто в мережі інтернет, через поширення окремих фейків і проведення цілісних кампаній з дезінформації. Незважаючи на те, що право на достовірну інформацію поки що не стало частиною міжнародних угод, обов'язкових до виконання, ще 2012 року було ухвалено Резолюцію з прав людини ООН щодо «права на правду». Фахівці прогнозують у майбутньому його включення до каталогу прав людини і пропонують його формулювати так: «право бути не введеним в оману». З поміж порушень індивідуальних цифрових прав зафіксовано: злам індивідуальних сторінок; збір і поширення конфіденційної інформації про абонентів оператором мобільного зв'язку; надання надмірного й непропорційного доступу до інформації про споживача послуг із доступу до інтернету на підставі рішення суду; загроза витоку персональних даних і втрати коштів через фейкову рекламу банку, яка пропонує пройти опитування, під час якого збирає інформацію тощо [1].

Визнання Україною права на доступ до Інтернету в якості права другого покоління (за класифікацією К. Васака), ставить перед державою ряд завдань. По – перше, створення технічних і фінансових можливостей доступу до Інтернету. Доступ не може бути безумовним, як і будь – яка

інша послуга. Безкоштовний доступ до Інтернету необхідно надавати особам, які не можуть забезпечити себе самостійно в наслідок свого фінансового положення, і у визначених межах (швидкість, період користування). Тому, ймовірним способом забезпечення доступу до Інтернету могло б стати надання субсидій для оплати послуг інтернет – провайдерів або організація громадських пунктів безкоштовного доступу до мережі інтернет. При цьому власне реалізація права на доступ до інтернету повинна базуватися на таких принципах як: інклюзивність і недискримінація; мережева нейтральність; безпека; якість сервісу. По – друге, перед державою постає питання захисту самого права на доступ до Інтернет. В цьому напрямку, вважаємо, доцільно було б ввести посаду на кшталт омбудсмена із захисту прав громадян у віртуальному просторі. Погоджуємося з думкою експертів, щодо необхідності оновлення Закону України «Про доступ до публічної інформації», та доповнити розділ II Конституції України «Права, свободи та обов'язки людини і громадянина», нормою - основні права і свободи однаковою мірою застосовуються в режимі онлайн і оффлайн [1].

Отже, право на доступ до Інтернету в міжнародних нормативно – правових актах, а також в судовій практиці розглядається переважно як умова і гарантії реалізації традиційних прав людини. Разом із врахуванням особливої значимості Інтернету для реалізації багатьох прав людини, розвитку демократії і громадянського суспільства, транспарентності державного управління доступ до нього може бути визнаним окремим правом людини. Воно включає в себе домагання, що відносяться як до першого, так і до другого покоління прав людини. Як право першого покоління воно передбачає негативні обов'язки держави не забороняти і не обмежувати доступ до інтернету (окремим інтернет – ресурсам) і його позитивні обов'язки по встановленню правового регулювання доступу до інтернету і надання захисту від неправомірних обмежень, зокрема і зі сторони приватних осіб. В якості права другого покоління може розглядатися доступність

до Інтернету в матеріально – технічному сенсі, що передбачає позитивні зобов'язання держави щодо створення відповідної інфраструктури, субсидування послуг, що надаються провайдерами, організації пунктів публічного доступу, розвитку відповідних освітніх програм і т.д. Стан реалізації цього права на сьогоднішній день в Україні є незадовільним, хоча держава має міжнародні зобов'язання, що впливають із її членства в Організації Об'єднаних націй і Раді Європи.

Список використаної літератури:

1. Правові відносини і Інтернеті: Зелена книга: за заг. ред. В.Мороз / В. Мороз. К.: Інтерньюз – Україна, 2019. – 64с.
2. Талапина Э.В. Эволюция прав человека в цифровую эпоху / Э. В. Талапина// Труды института государства и права Российской академии наук 2019, №3, Т.14, С. 122 – 146. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://cyberleninka.ru/article/n/evolyutsiya-prav-cheloveka-v-tsifrovuyu-epohu>
3. Coccoli J. The Challenges of New Tehnologies in the Implementation of Human Rights: An Analysis of Some Critical Issues in the Digital Era // Peace Human Rights Governance. 2017. Vol. 1. Iss.2. P223-250:DOI: 10.14658/ pupj – phrg-2017-2-4.
4. Penney J. W. Internet Access Rights: A Brief History and Intellectual Origins // William Mitchel Law Review. 2011. Vol. 38. Iss. 1. P. 10-42.
5. Hamelink C.J. The Politics of World Communications: A Human Rigts Perspective. London, 1994.
6. Conners L. Freedom to Connect // Wired Magazine. 1997. August. P. 106 – 107.
7. Варламова Н.В. Цифровые права – новое поколение прав человека?// Н.В. Варламова // Труды института государства и права Российской академии наук. 2019, №4, Т.14, С.9 – 46. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://cyberleninka.ru/article/n/tsifrovye-prava-novoe-pokolenie-prav-cheloveka>
8. Организация Объединенных Наций. Генеральная Ассамблея. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: URL: <https://undocs.org/pdf?symbol=ru/A/HRS/17/27>
9. Поощрение, защита и осуществление прав человека в Интернете. Резолюция, принята Советом по правам человека Генеральной Ассамблеи ООН от 16 июля 2012 г. A/HRC/RES/20/8 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.lawtrend.org/wpcontent/uploads/2014/06/2010_UN_20_8.pdf#viewer.action=download
10. Рекомендація СМ/ Rec (2016) Комітету Міністрів держав – членів щодо Інтернет – свободи: ухвалено Комітетом Міністрів Ради Європи 13 квітня 2016 року на 1253 засіданні заступників міністрів. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://ips.ligazakon.net/document/MU16013>
11. Резолюция 70/1 принятая Генеральной Ассамблеей Организации Объединенных Наций «Преобразование нашено мира: Повестка дня в области устойчивого развития на период до 2030 года. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/MU15167.html
12. Манучарян Д. Цифрові права. Чи мають їх українці? / Д. Манучарян// . [Електронний ресурс].Режим доступу: https://ukr.lb.ua/society/2017/11/24/382792_tsifrovi-prava_chi_mayut_ih_ukraintsi.html
13. Черних О.О. Соціально-педагогічний вимір поняття «права людини в Інтернеті». Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології. 2016. № 4 (58). С.457- 466.
14. Куценко С. Захист особистих та персональних даних і Інтернеті: проблеми законодавчого врегулювання // Українське право: сайт. URL: http://ukrainepravo.com/scientific-thought/legal_analyst/zakhist-osobistikh-ta-personalnikh-danikh-v-interneti-problemi-zakonodavchogo-vregulyuvannya/
15. Разметаева Ю. Залиште мене у спокої або право бути забутим // Права людини: філософські, теоретико-юридичні та політологічні виміри: Статті учасників I Міжнародного круглого столу (м. Львів, 28 – 29 жовтня 2016 р.). – Львів: Вид-во ЛОБФ «Медицина і право», 2017. – С. 227
16. Войціховський А.В. Питання захисту прав і свобод людини в мережі Інтернет /А.В.Войціховський // Захист прав людини: національний та міжнародно-правовий виміри: матеріали XIV Міжнародної науково-практичної конференції «Від громадянського суспільства – до правової держави» (Харків, 20 квітня 2018 р.) / Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна. Харків: Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна, 2018. С. 543 - 549. URL: <http://ekhnuir.univer.kharkov.ua/tstream/123456789/14160/2/sbornik1.pdf>

Сидоренко О. П. Состояние и приоритеты обеспечения права на интернет в Украине

В статье определяется тезис о том, что право на интернет является базовым среди цифровых прав. Освещаются особенности международного признания права на доступ к интернету, а именно путем представления Докладов специального докладчика по вопросам поощрения защиты права на свободу мысли и ее свободного выражения в Совете по правам человека в ООН. Очерчиваются проблемы в реализации права на интернет: трудности с доступом к интернету; неравномерность качества услуг, которые предоставляются провайдерами в стране; ограничения в доступе к интернет – ресурсам и ограничения контента, которое происходит из – за введенного механизма санкций против соответствующих юридических лиц; ограничение цифровых прав человека путем навязывания ему ненужных цифровых услуг – спама, что противоречит нормам Будапештской конвенции о киберпреступности и Закона Украины «О защите прав потребителей»; нарушение прав граждан на информацию путем распространения фейков и проведения кампаний по дезинформации; среди нарушений индивидуальных цифровых прав зафиксировано: взлом индивидуальных страниц; сбор и распространение конфиденциальной информации об абонентах оператором мобильной связи; предоставление чрезмерного и непропорционального доступа к информации о потребителях услуг; угроза утечки персональных данных и потеря средств из – за фейковой рекламы банка. Предложены меры относительно обеспечения права на информацию, а именно: предоставление субсидий для оплаты услуг интернет – провайдеров; организация общественных пунктов бесплатного доступа к сети интернет; пересмотр и обновление Закона Украины «О доступе к публичной информации», и дополнение раздела II Конституции Украины «Права, свободы и обязанности человека и гражданина», нормой – основные права и свободы одинаковой мерой применяются в режиме онлайн и оффлайн.

Ключевые слова: права человека, цифровые права, интернет, право на доступ к интернету, инфраструктура доступа к интернету.

Sydorenko O. Condition and priorities of ensuring the right to the internet in Ukraine

The article identifies the thesis of the right to the Internet as a basic right in the middle of digital rights. Visibility features of the international business right of access to the Internet, and by itself: through the Special Advance Service for the purpose of preoccupation and seizure of the right to freedom of thought and civil rights in the United Nations. There are problems with realizing the right to the Internet: difficulties with access to the Internet; irregularity of service, which are rewarded by providers in the country; sharing in access to the Internet - resources and sharing of content, such as through the mechanism of sanctions against legal entities; spoofing digital rights of people through the need for unavailable digital services - spam, which should violate the Budapest Convention on cyber security and the Law of Ukraine "On the protection of human rights"; infringement of the right of the population to information through an expanded okremich fake and an ongoing campaign to disinform; The following is ensured: the evil of the indi threat to the turn of personal Dani and spend money through a fake advertising bank. It's invoked to come in to secure the right to information, and to: add a subsidy to pay for Internet services - providers; organization of large points of postal access to the Internet; updating of the Law of Ukraine "On access to public information", that amendment to Section II of the Constitution of Ukraine "Rights, freedoms and obligations of people and people", the norm - the basic rights and freedom of the same world to be locked in online mode.

Key words: human rights, digital rights, the Internet, the right to access the Internet, the infrastructure access to the Internet.